

Posłaniec św. Brunona

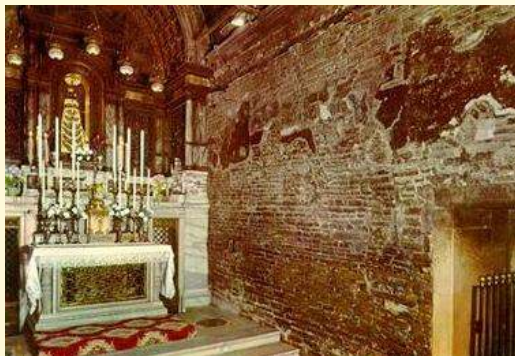
Nr 185

03 maja 2015

Gazetka parafii p.w. św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu w Łomży

Maj miesiąc Maryi

Miesiąc maj, poświęcony jest w szczególności Matce Bożej. Jest to miesiąc nabożeństw, podczas których rozbrzmiewa w kościołach, przy kapliczkach czy figurach przydrożnych Litania do Najświętszej Maryi Panny, nazywana popularnie Litanią Loretańską. Termin „litania” (gr. lite, łac. litanea - prośba, błaganie) oznacza dosłownie modlitwę błagalną. Od innych modlitw błagalnych różni się specyficznym układem. Złożona jest z szeregu wezwań-

inwokacji, po których następuje stała odpowiedź, np.: „Módl się za nami” - w litaniach do Matki Bożej i świętych, a jeśli zwracamy się do Chrystusa lub innych Osób Boskich - „Zmiłuj się nad nami” lub „Wysłuchaj nas, Panie”. Wśród form modlitwy do Najświętszej Dziewicy zalecanych przez Kościół znajdują się litanie. Polegają one na dość długiej serii wezwań do Maryi, następujących po sobie w jednakowym rytmie i stwarzających jakby modlitewny strumień uwielbień i błagań. Wezwania bowiem, przeważnie bardzo krótkie, składają się z dwu części: pierwsza jest wychwalaniem (Panno łaskawa), druga - błaganie („Módl się za nami”). Geneza Litanii Loretańskiej jest trudna do ustalenia. Najprawdopodobniej w swej charakterystycznej formie i podstawowym zarysie pojawiła się w manuskrypcie paryskim z końca XII wieku. Można również wykazać, że niektóre wezwania skierowane do Maryi znajdowały się w Litani do Wszystkich Świętych, z biegiem czasu dodawane nowe tytuły maryjne stawały się coraz liczniejsze i stopniowo utworzyły nową grupę, która oderwała się od początkowego pnia. Litania zwana jest „Loretańską” od miasteczka Loreto, położonego w prowincji Ancona, we Włoszech, gdzie znajduje się słynne sanktuarium maryjne. Wierząco, że w XIII wieku został przeniesiony przez aniołów do Loreto Domek Nazaretański, w którym przysłała na świat Matka Boża. Faktem jest, że litania była szczególnie propagowana i odmawiana przez pielgrzymów w tym sanktuarium maryjnym. Przybrała tam ostateczną formę i zaczęła promieniować na cały Kościół. Z roku 1531 pochodzi świadectwo używania jej w tym sanktuarium. Po raz pierwszy ukazała się drukiem w 1572 r. we Florencji i zawierała 43 wezwania. Do końca XVI wieku drukowana jeszcze co najmniej 20 razy, co świadczy o jej wielkim rozpowszechnianiu. W dokumentach papieskich pojawiła się o niej wzmianka w 1581 r. w bulli „Redituri” papieża Sykstusa V, który udzielił za jej odmawianie 200 dniowego odpustu i zachęcał wiernych do jej odmawiania. Kolejne odpusty przypisali do niej Pius VII oraz Pius XI w 1932 r. Natomiast papież Benedykt XIV urzędowo ją zatwierdził i zezwolił stosować w publicznym kulcie Kościoła.

Ewangelia wg Św. Jana (J 15,1-8).

Jezus powiedział do swoich uczniów: „Ja jestem prawdziwym krzewem winnym, a Ojciec mój jest tym, który uprawia. Każdą latorośl, która we Mnie nie przynosi owocu, odcina, a każdą, która przynosi owoc, oczyszcza, aby przynosiła owoc obfitszy. Wy już jesteście czyści dzięki słowu, które wypowiedziałem do was. Trwajcie we Mnie, a Ja w was trwać będę. Podobnie jak latorośl nie może przynosić owocu sama z siebie, o ile nie trwa w winnym krzewie, tak samo i wy, jeżeli we Mnie trwać nie będziecie. Ja jestem krzewem winnym, wy - latoroślami. Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity, ponieważ beze Mnie nic nie możecie uczynić. Ten, kto we Mnie nie trwa, zostanie wyrzucony jak winna latorośl i uschnie. I zbiera się ją, i wrzuca do ognia, i płonie. Jeżeli we Mnie trwać będziecie, a słowa moje w was, poprosicie, o cokolwiek chcecie, a to wam się spełni. Ojciec mój przez to dozna chwały, że owoc obfity przyniesiecie i staniecie się moimi uczniami”.

* * * * *

NIE WSZYSTKIE GAŁĄZKI OWOCUJĄ

Winnny krzew to roślina doskonale znana słuchaczom Jezusa mieszkającym w Palestynie. Wiedzieli, jak wielkich wymaga ona starań, aby mogła przynieść owoc. Mieli także świadomość, że nie wszystkie jej gałązki owocują i że te, które rozwijają się właściwie, potrzebują ze strony rolnika ciągłego przycinania i oczyszczania. Jezus nawiązuje do wiedzy i doświadczenia swoich słuchaczy. Porównuje Boga Ojca do rolnika, podkreślając w ten sposób Jego nieustanną troskę o nasz rozwój. Z kolei, przez porównanie siebie samego do krzewu, a swoich słuchaczy do gałązek, ukazuje nam, że jedność z Nim jest niezbędnym warunkiem prawidłowego wzrostu, bez którego nasze życie nie osiągnie swojego celu. Środkiem oczyszczenia jest nauka Jezusa. Jeśli trwamy w jedności z Nim, słuchając Jego słów, modląc się do Niego i żyjąc zgodnie z Jego nauczaniem, stopniowo przemieniamy się na Jego wzór. Gałązka, którą jesteśmy, rozrasta się i staje się coraz bardziej integralną częścią winnego krzewu. Wypełnia nas Boży Duch, a nasze myśli, uczucia, dążenia i czyny coraz bardziej upodabniają się do tych, które charakteryzowały Jezusa. Nauczanie Chrystusa nie wyraża się w mnogości zaleceń, wskazówek, norm i przykazań, ale w wezwaniu do życia Jego życiem, czyli Syna Bożego. Przykazaniem Boga jest wiara w Jezusa i miłość według miary Jego miłości. Jeśli staramy się żyć Duchem Jezusa, tak jak On walczyliśmy o uczciwość, sprawiedliwość, pokój i dobro. A wtedy Bóg spełnia wszystkie nasze prośby.

* * * * *

„**Bez modlitwy nie ma miejsca dla Ducha.** Trzeba prosić Boga, aby posłał nam ten dar: «Panie, daj nam Ducha Świętego, abymy zawsze umieli rozeznawać, co mamy czynić», bo to nie znaczy zawsze to samo. Przesłanie jest takie samo, ale Kościół idzie naprzód, rozwija się dzięki tym niespodziankom, dzięki nowościom Ducha Świętego. Trzeba je rozeznawać, ale do tego trzeba się modlić, prosić o tę łaskę. Barnaba był pełen Ducha Świętego i szybko pojął; Piotr to zobaczył i rzekł: «Kimże ja jestem, by odmawiać tu Chrztu?». To On, [Duch], nie daje nam pobłądzić. [A przecież ktoś może powiedzieć:] «A po co przysparzać sobie tylu problemów? Róbmy tak, jak zawsze, by mieć większą pewność...»”.

Maj miesiąc Maryi (c.d.)

Wezwania Litanii Loretańskiej podlegały zmianom (dzisiejsza wersja litanii zawiera 52 wezwania). Usuwano lub wzbogacano ją nowymi wezwaniami w zależności od potrzeb i okoliczności. I tak w ciągu wieków oficjalnie dodano następujące inwokacje: „Wspomożenie wiernych” przypisywana Piusowi V w związku ze zwycięstwem nad Turkami pod Lepanto (1571); „Królowo bez zmyły pierworodnej poczęta” - Piusowi IX, dzień przed ogłoszeniem dogmatu o Niepokalanym Poczęciu NMP (1854); Leon XIII wprowadził wezwania „Królowo Różańca świętego” (1883) oraz „Matko dobrej rady” (1903). W 1908 r. Kościół w Polsce uzyskał zgodę na włączenie tytułu „Królowo Korony Polskiej” (przekształcone po drugiej wojnie światowej w „Królowo Polski”). „Królowo pokoju” włączył Benedykt XV (1917), a papież Pius XII - „Królowo wniebowzięta” (1950) w związku z ogłoszeniem dogmatu o Wniebowzięciu NMP; „Matko Kościoła” (tytuł nadany przez Pawła VI w czasie Soboru Watykańskiego II) Jan Paweł II przyznał prawo Konferencji Episkopatów do włączenia go do litanii (1980); Janowi Pawłowi II zawdzięczamy też wezwania „Królowo Rodzin” (1995). Oprócz zezwoleń na powszechne wprowadzenie inwokacji, wydano wiele zezwoleń ograniczonych do poszczególnych diecezji lub zgromadzeń zakonnych. I tak np. franciszkanie uzyskali pozwolenie na umieszczenie (na ostatnim miejscu) własnego wezwania „Królowo zakonu serafickiego” (1910), a karmelici stosują od 1689 wezwania „Królowo szkaplerza świętego”. Co do pobożnej praktyki odmawiania lub śpiewania Litanii warto przytoczyć fragment „Dyrektorium o pobożności ludowej i liturgii”. Czytamy tam: „W wyniku rozporządzenia papieża Leona XIII o kończeniu odmawiania różańca w październiku śpiewem Litanii Loretańskiej liczni wierni byli przeświadczeni, że litanie jest tylko rodzajem dodatku do różańca. W rzeczywistości jednak jest ona czymś niezależnym. Litanie bowiem mogą stanowić samodzielny element hołdu składanego Maryi, być śpiewem procesyjnym, stanowić część nabożeństwa Słowa Bożego lub innych aktów liturgicznych”.

Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów Dekretem z dnia 8 listopada 2014 r., mocą uprawnień udzielonych tej Kongregacji przez papieża Franciszka, przychyliła się do wyrażonej w liście z dnia 15 stycznia 2014 r. prośby abp. Józefa Michalika, wówczas przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski, i zezwoliła, aby w Litanii do Najświętszej Maryi Panny - Litanii Loretańskiej po wezwaniu: „Matko Łaski Bożej” mogło być dodane wezwania: „Matko Miłosierdzia”.

Polskie Loreto...

Loretto - to wieś położona w województwie mazowieckim, w powiecie wyszkowskim, nad rzeką Liwiec. Początki polskiego sanktuarium maryjnego w Loreto sięgają 1928 roku. Wówczas ks. Ignacy Kłopotowski, założyciel Zgromadzenia Sióstr Loretanek, ówczesny proboszcz parafii Matki Bożej Loretańskiej w Warszawie, zakupił duży majątek pod nazwą Zenówka, położony nad rzeką Liwiec, w odległości 60 kilometrów od Warszawy. Dnia 27 marca 1929 roku zmieniono urzędową nazwę miejscowości na Loretto, nawiązując w ten sposób bezpośrednio do Sanktuarium Świętego Domku Matki Bożej w Loreto (pisane przez jedno „t”) koło Ankony we Włoszech. Na początku w Loretto była skromna kapliczka w lesie, którą następnie przeniesiono do murowanego budynku. Z uwagi na wzrastającą liczbę wiernych przychodzących na nabożeństwa zaczęto myśleć o wybudowaniu dużej kaplicy poświęconej Matce Bożej Loretańskiej. Prace rozpoczęto w 1952 roku. Pomimo utrudnień ze strony władzy komunistycznej w 1959 roku kaplica była już w stanie surowym. Pierwsza Msza święta została odprawiona 19 marca 1960 roku. Prace nad wykończeniem kaplicy trwały przez wiele lat. W 1971 roku wykonano elewację zewnętrzną, umieszczając na frontonie grafikę przedstawiającą Matkę Bożą Loretańską z napisem: „Bogu w Trójcy Świętej Jedynemu i Matce Bożej Loretańskiej 1971”. Początkowo kaplica była pod wezwaniem Matki Bożej Różańcowej, a od momentu sprowadzenia z Włoch figury Matki Bożej Loretańskiej – jest pod wezwaniem Matki Bożej Loretańskiej. Obecnie w Loretto mieści się klasztor sióstr loretanek i dom nowicjatu, dom dla starców, domy rekolekcyjne i wypoczynkowe.

Ogłoszenia DUSZPASTERSKIE

1. Dziś – piąta niedziela Wielkanocy i rocznica Konstytucji 3 Maja.
2. Nabożeństwo majowe w niedzielę po Mszy św. o godz. 11⁰⁰ natomiast w pozostałe dni tygodnia po Mszy Świętej wieczornej.
3. W środę – święto świętych Apostołów Filipa i Jakuba.
4. W piątek będziemy obchodzić uroczystość św. Stanisława, biskupa i męczennika, głównego patrona Polski obok Najświętszej Maryi Panny, Królowej Polski, i św. Wojciecha, biskupa i męczennika. Msze Święte w tym dniu w naszym kościele będą celebrowane o godz. 7⁰⁰ i 18⁰⁰. Ze względu na uroczystość w najbliższy piątek nie ma obowiązku zachowania wstrzemięźliwości od spożywania mięsa. Pamiętajmy o modlitwie za ks. Biskupa seniora Stanisława.

Wasz Proboszcz

W ostatnim miesiącu:

Przyjęli Sakrament Chrztu św. - Staliście się nowym stworzeniem i przyoblekliście się w Chrystusa:

Piotr Kazimierz Piechociński, Daria Rokuszewska, Aleksandra Biedrzycka, Liliana Gutowska, Olaf Szlis, Wiktoria Sztachelska, Iga Lutostańska, Wiktor Jurkowski, Dawid Brzostowski, Amelia Nowak, Urszula Dąbrowska, Natalia Dziubińska, Nadia Pisarska, Martyna Urbanowska.

Przyjęli Sakrament Małżeństwa - Ślubowali sobie dozągoną miłość, wierność i uczciwość małżeńską:

Patrycja Rusiniak i Maciej Nowociński; Karolina Jesiotr i Robert Pisarek; Anna Drozdowska i Paweł Sobuta; Anna Rogowska i Grzegorz Piórkowski; Martyna Starszewska i Marcin Cegiełka.

Zmarli: Czesław Kołodziejczyk, Maria Dobkowska, Piotr Makowski, Krystyna Chojnowska, Zygmunt F. Bekier, Honorata Majek, Regina Laskowska.

Przygotowanie do Sakramentu Bierzmowania**1. Czym jest Kościół? Kto założył Kościół?**

Kościół jest ludem, który Bóg zwołuje ze wszystkich krańców ziemi, aby utworzyć z nich wspólnotę tych wszystkich, którzy przez wiarę i Chrztus stają się dziećmi Bożymi, członkami Kościoła i świątynią Ducha Świętego. Kościół zakładał Jezus całym swoim życiem, gromadząc wiernych, wybierając 12 Apostołów i ustanawiając św. Piotra widzialną głowę Kościoła.

2. Co jest celem Kościoła?

Poślanie Kościoła jest głoszenie i krzewienie wśród wszystkich narodów Królestwa Bożego zapoczątkowanego przez Jezusa Chrystusa. Stanowi tu na ziemi załóżek oraz zaczątek tego Królestwa.

3. Jakie cechy posiada Kościół?

Jeden – ma jednego najwyższego pasterza, głosi jedną i tę samą naukę, udziela wszędzie tych samych sakramentów świętych, **Święty** – głosi świętą naukę Jezusa Chrystusa, sprawuje Najświętszą Ofiarę Mszy świętej i udziela sakramentów św., wychował i wychowuje zastępy świętych,

Powszechny – jest przeznaczony dla wszystkich ludzi, rozszerza się po całej ziemi, trwa nieprzerwanie od Pana Jezusa do końca Świata,

Apostolski – uczy tego samego co apostołowie, udziela tych samych sakramentów co oni, biskupi w łączności z papieżem są prawowitymi następcami apostołów.

4. Kim są Apostołowie?

Apostołowie to uczniowie Jezusa Chrystusa powołani przez niego osobiście i „wysłani” do głoszenia Ewangelii. Są nimi: Szymon Piotr, Andrzej, Jakub, Jan, Filip, Bartłomiej, Tomasz, Mateusz, Jakub syn Alfeusza, Szymon zwany Gorliwym, Juda, Maciej i Paweł.

5. Kim jest papież?

Papież jest następcą Świętego Piotra. Obecny papież nazywa się Franciszek.

6. Kim są biskupi?

Biskupi są następcami apostołów. Zjednoczeni z Ojcem Świętym wypełniają urząd nauczycielski, kapłański i pasterski w kościele.

Porządek nabożeństw w naszym kościele

Msze św.: w niedziele: 7⁰⁰, 9⁰⁰, 11⁰⁰, 13⁰⁰, 16⁰⁰ (w kościele na cmentarzu), 18⁰⁰ **w dni powszednie:** 7⁰⁰, 18⁰⁰.

Kancelaria czynna Pn. – CzW. 8³⁰-10⁰⁰; Pt. i Sb. 16⁰⁰-18⁰⁰

Parafia Rzymo - Katolicka pw. św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu

ul. Wojska Polskiego 135, 18-400 Łomża

Konto: Bank Pekao SA 57 1240 1532 1111 0000 2055 6732

Proboszcz i kancelaria tel. 86 216 39 55, wikariat tel. 86 216 94 50

E’mail: brunon.lomza@gmail.com

strona internetowa: www.brunon.lomza.pl